

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. december 18.
(vasárnap este)**

Horváth Géza

A SZERELMESEM JÖN

Énekek: 301, 304,1; 6-9

Alapige: Énekek 2,8-12

Szerelmesem hangját hallom! Jön már, ugrálva a hegyeken, szökdelve a halmokon.

Mert olyan szerelmesem, mint a gazella, mint a fiatal szarvas: Itt áll már falaink mellett, benéz az ablakon, betekint a rácsozaton.

Szerelmesem így szólított meg: Kelj föl, kedvesem, szépségem, jöjj már! Nézd, vége van a télnek, elmúlt az esőzés, elment.

Megjelentek a virágok a földön, itt az éneklés ideje, gerlebúgás hangzik földünkön.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel szeretnénk megköszönni, hogy azt a meghalványuló világosságot újból megújítottad, és amikor eljött az időknék teljessége, kibocsátottad a te Fiadat, akiben egy új világosság jelent meg az ember számára: a bűnbocsánat, az örökélet, az üdvösség világossága, a mennyország fényei. Nem tudják ezt utánozni sehol a világon, még a nagyvárosok sem, akik pedig így adventben, karácsony előtt mindent kivilágítanak és megvilágítanak. De a szívek éppen olyan sötétek, elhagyatottak, hidegek, árvák nélküled, Urunk.

Bocsásd meg, hogy ez az egész világ csak külső ünnepet akar ünnepelni, külső dolgokra teszi a hangsúlyt, ahelyett, hogy elcsendesedne előtted, szívét kitarva várná a Megváltót, és kérné: Jöjj szívembe, áldott Jézus.

Úr Jézus, köszönjük, hogy egybegyűjtöttél most ide bennünket. Meleg templomban lehetünk. Köszönjük, hogy együtt énekelhettünk, dicsérhettünk téged. Együtt fordulhatunk imádságban hozzád, és kérhetjük: szólíts meg bennünket igéden keresztül.

Köszönjük, hogy még hirdettetik az egész világon az evangélium. Köszönjük, hogy ezt a napot is megadtad kegyelemből. Add, hogy hálások legyünk ezért, hogy még nem jöttél vissza, Úr Jézus. Nem zártad le még ennek a világnak az életét. Nem kezdődött még az ítélet.

Kérünk, hogy amikor visszajössz, készen találj bennünket. A te munkádban találj bennünket, várva téged, Urunk.

Ámen.

Igehirdetés

A Bibliaolvasó kalauzunk szerint nemrégén olvastuk az Énekek énekét. Itt a gyülekezetben talán egy alkalom volt, amikor előkerült. Amikor én elolvastam és tartottam is belőle esti alkalmat az egyik körben, azt kaptam az Úrtól, hogy ezen a mai alkalmon is néhány verset megnézünk ebből a könyvből, mert itt egy csodálatos adventi üzenet van, adventi mondanivalója van ennek az igének. Általában ezt a könyvet az írásmagyarázók nem szokták magyarázni, az igehirdetők sem veszik elő, mert nem is értik, mi van benne. A világ fiai pedig egy szerelmi költeményt látnak csak benne.

Tulajdonképpen, ha megvizsgáljuk ezt az igét, az Énekek énekét, akkor meg kell lássuk, hogy itt a vőlegény-menyasszony kapcsolata, szerelme, vonzódása, az egymás dicsérete tulajdonképpen túlmutat önmagukon. Ahogy az Efézusi levélben is, amikor Pál apostol a házasságról beszél, a férj-feleség kapcsolatáról, akkor hozzáteszi a végefelé: de én Krisztusról és az egyházzal szólok.

Ennek fényében kell megnéznünk ezt is, ami itt az Énekek énekében van előttünk. Itt tulajdonképpen a vőlegény és a menyasszony Krisztust és az egyházat, a hívőt jelenti. Ha megnézzük a verseket, akkor látni fogunk benne egy olyan lüktetést, egy megoldó kulcsot, amit az egész könyvre lehet tulajdonképpen alkalmazni, és így már nem lesz olyan távoli tőlünk, és meglátjuk, hogy Isten drága igéje van benne. Nem hiába került a Bibliába, nem véletlenül, mert a teljes Írás, mint ez a könyv is, Istentől ihletett, hasznos a tanításra, a feddésre, és az igazságra való nevelésre.

A második fejezet azzal kezdődik, hogy úgy mutatja be a hívőt, amint a völgyek lilioma: „Mint a lilium a tövisek között, olyan az én mátkám a leányok között.” Mert Jézus Krisztus így néz a gyermekére, mint egy liliumra, amely ott díszlik és illatozik a tövisek között.

Vagyis nagyon szép kép, mert arról beszél nekünk, hogy míg a tövis a Bibliában a bűnnek a jelképe, a lilium a tisztaságé. Így azt mondja az Úr Jézus Krisztus: ilyen a hívő ember ezen a földön, ebben a világban, a bűn között is, egy más élet, egy más természet. Teljesen más nevében, színében, rendeltetésében: Olyan az én mátkám, mint a lilium a tövisek között. Legalábbis Krisztus így néz az emberre. Mi tudjuk, mennyi tövis van bennünk, mennyi vétket követünk el, tudjuk, hol van a bűn az életünkben, és Jézus Krisztus mégis így néz ránk. Olyan az én mátkám, mint egy lilium a tövisek között.

Az újjászületés mindig új természetet hordoz magában. Amit Jézus Krisztus Nikodémusnak mond: „Szükség néktek újonnan születnetek”: mi liliummá válhatunk. Nem liliumként kezdjük az életünket, hanem mi is tövisként. Minden hívő arra kell, hogy emlékezzen, hogy egyszer én is olyan tövis voltam, olyan bogáncskóró voltam, mint a hitetlenek, mint az ateisták, mint az istentelenek, de Jézus Krisztus engem életre keltett.

Hadd mondjak el egy történetet. Tulajdonképpen nem olyan túl régen egy dokumentumfilmet láttam, és meglepett: a föld egy vidékén él egy olyan lepkefaj, amit úgy hívnak: medvelepke. Ennek a medvelepkének az az érdekessége, hogy amíg hernyó formájában van, míg nem lesz belőle lepke, az nagyon sok idő. Azért sok idő a film szerint, kb. 14 esztendő a film szerint, mert olyan kevés, olyan kicsi a nyár a földnek azon a részén, és olyan hosszú a tél, hogy ennek a hernyónak az a rövid nyár, amíg táplálkozni, növekedni tud, amíg erőt tud gyűjteni, az kevés ahhoz, hogy bebábozódjon, és ebből a bábból lepke legyen. Körülbelül 14 nyár kell ahhoz, hogy annyit felszedjen magára, annyira meghízson, hogy be tudjon bábozódni, és előlépjen belőle a lepke: egy más élet, más forma.

Milyen jó, hogy míg ennek a szegény hernyónak 14 év kell, az ember mennyivel szerencsésebb helyzetben van, mert Isten ígéje és Szentlelke egy pillanat alatt elvégezheti a szívében: higgyen és üdvözüljön.

Egyszer megkérdeztem valakit, nem is olyan túl régen. A lelkeszi hivatalban beszélgettem vele. Amikor rákérdeztem arra: hogy a te életedben hogy kezdődött a hit, hogy kezdted el hinni, hogy kerültél az Úr közelébe? Mert ez nekem is csoda volt, hogy odakerült. Azt mondta: amikor először az ígét meghallottam, hidd el, úgy éreztem, nekem kinyílik az egész Biblia. Egy pillanat alatt azt éreztem, hogy most már értek mindent.

Ugye milyen csodálatos, hogy amikor a mi vőlegényünk, a mi Urunk, Jézus Krisztus szól nekünk? Amikor beszél hozzánk és a Szentlélek által nem kell 14 évet várni vagy többet, még kevesebbet sem, mert Ő maga végzi el ezt a munkát az életünkben, az új teremtetést: új természetet kapjunk, új szubsztancia legyen, új lényeg legyen az életünkben.

Arról szól ez a könyv, hogy a hívőben hogy lakik Krisztus, és Krisztus hogy van benne a hívő életében.

Amint a János 15-ben olvasunk: „Maradjatok énbennem, és én tibenetek...” Azt mondja itt ebben a csodálatos adventi ige a 8. verstől kezdődően: „Az én szerelmesemnek szavát hallom. Íme, ő jön.”

Az, hogy ha valaki az Úr Jézus Krisztusnak a tulajdona, drága áron megvett gyermeke, az pontosan onnan fog kiderülni, hogy kedves lesz neki a hangja. „Az én szerelmesemnek a hangját hallom.” Még nem is azt mondja: eljött és látom őt, hanem azt mondja: hallom a hangját. De ez a menyasszonynak valahogy elég, ez már betölti a menyasszonyt. Ez már örömmel tölti el, ha már csak a hangját hallja.

Valaki azt mondta, hogy a férje olyan munkahelyen dolgozott, hogy autóval nagy utakat kellett megtennie az egész országban. A feleség mindig izgult, hogy azért nem történik-e vele baj. Az olyan öröm, amikor meghallom a kocsinak a pöfögését, mert tudom, hogy megérkezett. Még nincs a lakásban, még nem ült le az asztalhoz, de hallom, hogy megérkezett.

A mai ige azt mondja (nekünk azt kell megnézni, hogy Isten ígéje mit jelent nekünk): szerelmesemnek szavát hallom. Mert aki szereti az Úr Jézust, az szereti azt, amit mond, szereti az Ő szavát. Innen is le lehet mérni azt, milyen kap-

csolatban vagyok szerelmesem szavával. Milyen kapcsolatban vagyok az ígérel. Milyen vágy van bennem arra, hogy szóljon hozzám az én szerelmesem.

Tudjátok, a szerelmesek mennyit tudnak beszélni egymással. Mindig van mondanivalójuk egymásnak. Sokszor a szülők, nagyszülők nem is értik, hogy vajon mit tudnak annyit beszélni? És kiderül: tudnak. Annakidején, amikor udvaroltunk, mi is tudtunk mindig mit beszélni. Nekünk is mindig volt témánk.

Szerelmesemnek hangját hallom, szavát hallom. És azt mondja: „ugrálva jön a hegyeken, szökellve a halmokon.” Ez is tulajdonképpen egy nagyon szép kép, mert egyrészt azt fejezi ki, hogy a lilium a völgyben van. Ezzel kezdődött a második fejezet: a Sárón rózsája vagyok és a völgyek liliuma. Tehát a menyasszony a völgyek liliuma.

Amikor Isten valakit új természettel ajándékoz meg, az mindig azt fogja észrevenni: a völgyben vagyok. Ez jelenti az alázatot. Jelenti a meghajlást. Jelenti, hogy nem, nem magas polcra teszem magamat. Nem akarok nagy lenni. Neki kell növekednie, nekem meg alább kell szállnom. Én a völgyek liliuma vagyok.

Az Urat mi jellemezi? Az, hogy jön a hegyeken át. A hegyeken ugrálva, és a halmokon szökellve. Istent meg mi kell, hogy jellemezze: a nagyság, a magasság. Szentségben és magasságban lakozik. Megint jelkép. A mi segítségünk onnan felülről jöhet. Csak felülről jön az én szabadításom. Itt a völgyben nem tudok magamon segíteni, Ő jön a halmokon, a hegyeken. Hogyan jön? Azt mondja: ugrálva, szökellve.

Ha megnézzük a Szentírást, akkor ezen kezdtem el gondolkodni: évszázadok telnek el az ígéret óta, hogy majd eljön a Szabadító. Isten mindig ébren tartja ezt. Az ószövetségi szertartások, a törvény, a rendelkezések, a próféták által. Mindig küld valakit. — Ahogy délelőtt hallottuk, még ez a szerencsétlen ember is, Bálám, azt mondja: látom Őt, de nem most. Nézem Őt, de nem közel. Fel-tűnik majd a csillag, majd jön a királyi pálca. Isten mindig gondoskodik róla. Az Énekek éneke pedig azt mondja: „Sietve jön, szökdelve jön.”

Péter apostol a 2. levelében azt írja: nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késedelemnek tartják. Mert amit mi emberileg, a mi földi idői dimenzióinkban késedelemnek tartunk, arra a Biblia azt mondja: nem késedelem, hanem az a maga ideje. Az időknak teljessége. Amit mi késedelemnek tartunk, az tulajdonképpen Istenünk előtt, aki előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, sietség. Siet a mi segítségünkre a mi Urunk. És hogyan lehet ezt megélni?

Most délután beszélgettem valakivel, és annyit elmondhatok ebből, mert olyan jó volt, amikor azt mondja: „amikor van valamilyen problémám, van valamilyen nehézségem, akkor az egyik reggel kinyitom a Spurgeon áhítatos könyvet, ott van benne a válasz. Másik reggel kinyitom: ott van benne a válasz. Elkezdtem gondolkodni azon: ezt a könyvet nem most írták. Ez előre meg volt írva. Isten tudta, ismerte az én gondomat, bajomat? — Lehet, hogy voltál így te is, testvér. Én is olyan sok esetet el tudok mondani, amikor jött egy-egy nagy nehézség az életemben. Kinyitom a reggeli ígét, és boldogan látom benne akár az útmutatóban, akár a kalauz valamelyikében: ott van benne a válasz.

Miért? Azért, mert igaz az az ige, hogy a halmokon ugrálva és szökellve... Isten ilyen gyorsan siet a mi megsegítésünkre.

Milyen boldog, aki azt tudja elmondani, amikor úrrá lesz a kétségbeesés, a napi gond, a terhek, a félelmeid: de az én szerelmesem jön, ugrálva a halmokon és szökellve. Hasonlatos az én szerelmesem az őzhöz, a szarvasoknak a fiához.

Megint egy nagyon szép kép, amikor a menyasszony azt mondja: az én szerelmesem az őzhöz, a szarvasoknak a fiához hasonló, azért, mert mindkettő: az őz és a szarvas fia is a Bibliában a szelídségnek a jelképe. Ismerjük az őz szelídségét, és azt mondja a Biblia: a mi Urunk így jön felénk. Nem hatalommal, nem erővel — mondja az ige —, hanem az én Lelkemmel.

Jézus Krisztusról egy prófécia van a Zsoltárok könyvében. Így hangzik: „Nem verseng és nem kiált, az utcákon senki nem hallja szavát.” — Miért? Mert szelíd. Mert úgy jön, mint az őz.

Egy történet jutott eszembe a Bibliából. Nézzétek meg: amikor Péter ott megtagadja Krisztust, és egyszer csak a szeme találkozik Jézus tekintetével. Jézus Krisztus Péterre néz, és Péter sírva fakad és rászakad minden bűn, minden hitványság, minden tagadás — mert az ő szerelmese csak odanézett.

Igen, ahogy az Ószövetségben van, hogy Isten nincs a szélben, nincs a tűzben, nincs a viharban, de ott van a szelíd hangban.

Milyen szelíden kérlel Jézus Krisztus még téged? Milyen szelíden átmegy Zákeus fája mellett és azt mondta: szállj le, mert ma nékem a te házadnál kell maradnom. Semmi dörgelelem, semmi ítélet, semmi vád — csak egy szelíd hang.

Gyermekkoromból eszembe jutott egy történet. Ritkán kellett orvoshoz mennem, mert ott az édesapám a mi gyógyításunkat elrendezte házon belül, és odaadta azt az orvosságot, amit be kell vegyünk. De amikor több volt kettőnél, akkor el kellett menni az orvoshoz. Két dolgot nem szerettem — most elárulom — az én számban még spatula nem volt, és mai napig sem engedem. A másik pedig, amit nem engedtem, hogy injekciót adjanak. A szüleimnek jó barátja volt az orvos, és mondtam neki: akármilyen gyógyszert beszedelek, de injekciót nem engedek!

Amikor kellett adni, akkor az történt, hogy az orvos leállt velem szépen beszélgetni. Nem fog fájni, olyan lesz, mint egy bolhacsípés. Azt nem tudom, milyen. Nem azt mondta: anyuka fogja a gyereket, aztán be az injekciót, hanem először rábeszélte arra. A szelídségnek a lelkével.

Jézus Krisztusról mit mond az ige? Az én szerelmesem hasonló az őzhöz és a szarvasoknak a fiához. Nem azt mondja: úgy jön az én szerelmesem, úgy jön az én Jézusom, mint egy farkas: ordítva; hanem úgy, mint egy őzike, egy szarvasnak a fia.

Igen, hálát adhatunk, hogy nekünk ilyen Jézusunk van, akinek tekintete szelíd, akiről azt énekeljük: „Szelíd szemed, Úr Jézus, jól látja minden vétkeimet.”

A következő kép, amikor azt mondja: íme, ott áll a mi házfalunkon túl, néz az ablakon keresztül, tekintget a rostélyokon át. Szólt az én szerelmesem és monda nékem: „Kelj fel, én mátkám, én szépem, és jöjj!”

Azt mondja az ige: Jézus Krisztus mintegy házfalon kívülről szól. A rostélyokon keresztül. Ez egy rács. A fal a házfal, és eszerint a menyasszony bent van a házban. És odaátról, a falon túlról hívogatja a vőlegény. Betekintget az ablakon. Ez mindig azt jelenti a számomra, hogy először is Jézus szemei mindent látnak, Őelőle elrejtteni semmit nem lehet, és ki akar engem vezetni, ki akar engem hívni önmagához a házfalon keresztül. Azt mondja: én mátkám, kelj fel és jöjj!

Jézus Krisztus így szólít meg. Amikor azt mondjuk, hogy ott van a fal közöttünk, ez a hitetlenségnek a fala, amit a bűn emelt közénk. Benéz a rácson keresztül. Hát börtönben vagyok én? Igen. Amíg az ember újjá nem születik, addig börtönben van. A saját gondolatai börtönében, a saját elképzelései börtönében, a saját terveinek a börtönében, a saját eszének a börtönében. Sokféle börtönben. A paráznaságnak a börtönében van. Az istentelenségnek a börtönében.

De Jézus Krisztus azt mondja, hogy jöjj! Ezt a falat nem Ő építette, hanem mi. Ezért a falért nem Ő felelős, nem Ő hibás. Ezt a falat mi húztuk. Ádám és Éva kezdte építgetni ezt a falat. Utána minden ember — mi is — ezt a falat csak erősítettük, ezt a falat csak hizlaljuk. Jézus meg azt mondja, hogy benéz, és én mátkám, én szépem, jöjj. Mert a tél elmúlt, az eső elmúlt, elment, virágok láttatnak a földön, és az éneklés ideje eljött.

Milyen csodálatos, amikor Jézus arra hivatkozik: a tél, az eső elmúlt. Virágok láttatnak a földön. Eljött az éneklésnek az ideje.

Érezzük, hogy milyen csodálatos világ vár, ha kijössz ebből a börtönből? Te ott vagy a börtönben a rostélyon innen, de Jézus Krisztusnál egy milyen világ vár téged? Milyen világ várt bennünket? Azt mondja: a tél elmúlt, az eső elállt, virágok láttatnak a földön.

Mennyit érzékelünk ebből? Mert, ha kijöttünk az Úr Jézus szabadságára, akkor ezt kell érzékeljünk.

Mit jelent az a Bibliában, hogy a tél elmúlt, az eső elállt? Ezt Jézus Krisztus úgy is megfogalmazta, amikor valóban megállt valakinek az élete mellett és azt mondta: megbocsáttattak a te bűneid. El vannak rendezve. A tél elmúlt. Az eső elállt, virágok láttatnak a földön. Eljött a tavasz...

Ez tulajdonképpen azt akarja kifejezni, hogy mi vár engem Jézusnál. Sok ember azért nem akar kimenni a saját maga börtönéből, mert azt gondolja: valami rossz van kint. Jézus meg elmondja, mi van. Nemhogy valami rossz van, hanem hogy valami csodaszép van. Szem nem látott, fül nem hallott, ember szíve meg sem gondolt dolgok vannak Jézusnál.

Pál apostolnak is ezt mondja Jézus. És az éneklésnek az ideje eljött. Igen, míg az ember nem szabad, addig nem tud szívből énekelni. A kalitkában, a börtönben nem lehet énekelni. De kint, igen.

Éppen tegnap történt, hogy mentem a folyosón, és az egyik testvérünk éppen ott jött, és pont valami dallamot dúdoltam. Egy éneknek egy sora. És azt mondja a testvérünk: milyen jó kedve van valakinek! Hát hogyan lenne, mikor az éneklésnek az ideje érkezett. Nem azt jelenti, hogy nincsenek gondjai, bajai, nyomorúságai, szenvedései. Azt jelenti: van egy olyan Megváltó, van

egy olyan Szabadító az életedben, aki arra sarkall és ösztönöz, hogy énekeljünk hálaéneket. Az éneklésnek az ideje jött el. Lehet, hogy addig a panaszkodásnak az ideje volt, addig a vádaskodásnak, a mocskolódásnak az ideje volt, mert ilyen is van. Most meg azt mondja a mi Megváltónk: az éneklésnek ideje érkezett el.

Elérkezett az életedben az éneklés ideje? Mert az éneklés ideje csak akkor érkezett el, ha Isten ad a szívünkbe és szánkba egy új éneket. Ahogy Isten embere mondja az igében: „Új éneket adott a számba, Istenünknek a dicséretét.” Elérkezett az éneklésnek az ideje. Lehet a sopánkodás, a panaszkodás idejét élni, lehet a dicsekvés idejét élni, mert ilyen is van, amikor valaki henceg, amikor valaki dicsekszik. És lehet azt az időt élni, amikor az éneklésnek ideje eléri, mert az ilyen ember el tudja énekelni: „az írás széjjeltépve, szabad vagyok, szabad... Tudom, hogy megvevél te, meggyóztél, ím, magad.”

Így jönnek el a felüdülés idői az Úrtól.

Jézus Krisztus hívása hangzik ma felénk: jöjj. Mi ebben az adventben, és általában minden adventben Jézus felé szoktuk mondani: jöjj! Bizony, jövel, Uram Jézus! De Jézus mondja ebben az adventben: az lesz a te advented, és az lesz a te karácsonyod, amikor te jössz Őhózzá, és te jössz Őfelé! Aki jött értünk a Golgota keresztjére, kínra, halálra, szenvedésre, aki vállalta a csúfolódást, a korbácsütéseket, aki vállalta a kereszt szögeit, azt mondja szelíden neked és nekem ezen az adventi estén: jöjj! Jöjj énhozzám! Megváltottalak, neveden hívtalak, enyém vagy! Hidd el, állj rá, élj velem közösségben, szerelemben. — Mert az a jó, hogy ha Jézus Krisztussal szerelmesek tudunk lenni, ilyen el nem múló, örök szerelemben-szeretetben vagyunk, Így nézünk egymásra, így követjük, és így szeretjük Őt.

Ajándékozzon meg bennünket ebben az adventben Ővele a mi Urunk, hogy ott lakjon a mi szívünkben hit által, és boldogan valljuk azt, ami ennek a résznek a központi igéje a 16. vers: „Szerelmesem enyém, és én az Övé vagyok.” Annak van örök élete, üdvössége, mennyei hazája, aki ezt el tudja mondani, aki ezt vallja: Jézus az enyém, és én az Övé.

Imádkozzunk!

Úr Jézus, köszönjük, hogy az Atya akaratát, tervét vállaltad, hogy véghez viszed, és így jöttél, önmagadat megüresítve, megalázva, szolgálai formát véve fel azért, hogy egészen alászállj a völgyekre, és még csak nem is a völgybe, hanem még attól is alább. A rettenetes kínra, pokoli fájdalmakra, pokoli megvetetésre, amire a hitelenség, az Isten nélküliség küldött téged.

Köszönjük, Urunk, hogy arra néztél, hogy hányaknak van szükségük megváltásra, szabadításra, új életre. Köszönjük, hogy megálltál a mi életünk mellett is, s állj meg újból és újból, Úr Jézus, biztass, hívjál, és ne nyugodj bele, ha bűnbe estünk, és újbóli kegyelemmel, bocsánattal, véred megtisztító erejével jöjj felénk. Kérünk, hogy ezt a szerelmet a Szentlélek a mi szívünkben gerjeszse, megtartsa, növelje, hogy egyre jobban gyönyörködjünk benned, aki egyedül méltó vagy arra, hogy tied legyen minden dicséret, hódolat, magasztalás.

A SZERELMESEM JÖN

Kérünk, áldj meg bennünket így az ünnep előtt, hogy ne csak külsőleg, hanem belsőképpen tudjunk készülni, lelkileg erre az ünnepre.

Engedd, Urunk, hogy megbocsássunk másoknak, hogy rendezni tudjuk a rendeznivalókat, hogy az úrasztalához se járuljunk úgy, hogy egészen nem vagyunk bizonyosak benne, hogy megbocsáttattak a mi bűneink, hanem teljes örömmel tudjunk úrvacsorázni karácsonykor, tudva azt, hogy eleget tettél értünk, Úr Jézus.

Kérünk téged a betegeinkért, különösen kérünk azért az asszonytestvérünkért, akit holnap műtenek. Legyél a betegágya mellett, Urunk, és te vezesd az orvosok kezét is. Adj neki reménységet, bátorságot, és kérünk a többiekért is, a másik asszonytestvérünkért, aki szintén kórházban van már hetek óta. Kérünk, neki is adj gyógyulást, megoldást. Hadd legyen itt újra közöttünk, hogy szolgálhasson neked. Kérünk a többiekért is, mindenkiért, gyászolókért.

Kérünk, hogy a holnapi temetésre is te készíts igét, Urunk, hogy tudjuk vigasztalni majd az ottaniakat, akik eljönnek, és hozzád hívogatni, az életnek forrásához. Tudva azt, hogy aki benned hisz, az, ha meghal is, él.

Urunk, kérünk, te könyörülj ezen az elesett világon, amely mindenben próbálja keresni a megoldást, csak lehet, hogy benned nem. Hirdettesd áldott igédet.

Ámen.

Énekeljük: 304,1, 6-végig.

1. Kapuk, emelkedjete! Kiáltó szó hallik, Ím, jó fejedelmetek,
Az idő hajnallik: Harmattal rakott feje, Vele sok áldása,
Betölt teljes ideje, Hogy minden test lássa.

(...)

6. Isten Báránya, jövel, Mutasd szelídséged; Uram, felemelt fővel
Várom idvességed. Igazság napja, támadj, Adj vilgosságot,
Magamnak nincs: reám adj örök igazságot.

7. Dávid gyökere s ága, Fényes hajnalcsillag, Pogányok kívánsága,
Megígért áldott mag; Isai törzsökéből Származott vesszőszál:
Nékem Atyád kedvéből Erős torony s kőszál!

8. Bennem az Úr temploma Általad készüljön, Vessen a bűnnek nyoma,
Lelked újjászüljön. Méltóztass személyedre E gyarló világon,
Dicső jelenlétedre Düljön le a Dágon.

9. Tégy szívedre pecsétül, Bélyegül karodra: Így lelked erejétül
Élek csak számodra. Mindvégig velem maradj Mennyei erővel,
Holtom óráján ne hagyj, Jövel, Ámen, jövel!